అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

"**మీ అమ్మ** మీ మీద చూపించిన ప్రేమ ఎక్కువైపోయిందా?'

సౌజన్య మాటలకు పాంచజన్య చిన్నగా నవ్వాడు.

లంచ్ బెల్ కొట్టారు. పిల్లలందరూ పుస్తకాలు సర్దుకున్నారు. తర్వాత వరుసగా వచ్చి అమ్మ దగ్గర నిల్చున్నారు.

సౌజన్య లేచి నిల్చుంది. "ఈ పక్కనే లంచ్ రూం ఉంది. మీరు కూడా మాతో రండి భోజనం చేద్దాం"

పాంచజన్య వారిని అనుసరించాడు.

వంటశాలలో అందరూ కలిసికట్టుగా కూర్చున్నారు. ముందు ప్రార్ధన చేసి భోజనాలు మొదలుపెట్టారు.

భోజనాలు చేస్తున్నంతసేపూ వారినే గమనిస్తూ ఉండిపోయాడు.

తర్వాత మళ్ళీ ఇంటిలోకి తీసుకుని వెళ్ళి సౌజన్య మరిన్ని విషయాలు చెప్పింది. అక్కడ చదువుతున్న పిల్లలకు సంబంధించిన వ్యక్తిగత రికార్డులను చూపించింది.

"అమ్మ జ్ఞాపకాలే పదే పదే గుర్తుకు వస్తున్నాయి. నేను ఏ పని చేసినా చేస్తున్నా ప్రతి పనిలో అమ్మ మదిలో మెదులుతోంది. కారణం తెలియడం లేదు"

పాంచజన్యకు ఏమి సమాధానం చెప్పాలో సౌజన్యకు తెలియలేదు.

"మీ ఇంటిలో మీరొక్కరే సంతానం కాబట్టి మీకు అమ్మ తప్ప మరొక విషయం తెలియదు. మీ అమ్మగారికి కూడా మీరు తప్ప పిల్లలు మరెవరూ లేనందువల్ల మీతోనే నిరంతరం గడిపే వారనుకుంటాను. అందువల్ల అమ్మతో ఈ ఎటాచ్‌మెంటు ఎక్కువగా ఉందని అదే నువ్వు పదే పదే ఫీల్ అవుతున్నావని అనుకుంటున్నాను."

"ఏమో ఇదమిద్ధంగా నాకు తెలియడంలేదు. అది కూడా ఒక కారణం కావచ్చునేమో. నేను బెంగుళూరులో మంచి కంపెనీలో పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. కానీ నాలో తీవ్రమైన అసంతృప్తి ఏర్పడిపోయింది. ఆఫీసులో పనులు యాంత్రికంగా చేస్తున్నాను. అమ్మలేని లోటువల్ల ఏ పనిమీదా ఆసక్తి ఉండటంలేదు."

"మనం బాధ పడుతున్నప్పుడు ఆ బాధను మరిచిపోవడానికి మనం చేస్తున్న పనిలో మరింత నిమగ్నం కావాలి."

"అంటే?"

"మా అమ్మ చనిపోయినప్పుడు నేను కూడా చాలా బాధపడ్డాను. ఆ సమయంలో ఈ అమ్మ ఉద్యోగం వచ్చింది. కొద్దిరోజులు అమ్మ జ్ఞాపకాలతో సతమతమయ్యేదానిని. తర్వాత దాని నుంచీ బైటపడ్డాను. మా అమ్మను ఎంతలా ప్రేమించానో అంతకన్నా ఎక్కువగా నా పనిని ప్రేమించడం మొదలుపెట్టాను. ఈ ఆశ్రమంలో తల్లిగా నేను చేయవలసిన పనులు అందరికన్నా నిబద్ధతతో చేసాను. ఇప్పుడు మా అమ్మ అంతగా గుర్తురావడంలేదు. కాలం గడిచిన కొద్దీ ఈ ఆశ్రమంలో పిల్లల్లో మా అమ్మను చూసుకుంటున్నాను."

పాంచజన్య వెంటనే కలగజేసుకుని "నేనూ అదే విధంగా చేసాను, నేను చేయవలసిన పని ఎనిమిది గంటలు అయితే కార్యాలయంలోనే ఉండిపోతూ ఎనిమిది గంటలకు పైగా చేసాను. ఒకోరోజు రూముకు కూడా వెళ్ళేవాడిని కాదు. పనిలోనే ఎక్కువ సమయం ఉండేవాడిని. అయినా నాకు అమ్మ గుర్తుకు వస్తూనే ఉంది."

"ఏం చేసారు?"

"నేను పనిచేసే ఆఫీసు మల్టీనేషనల్ కంపెనీ. నా పని ప్రాజెక్టులు డిజైన్ చేయడం సాయంత్రం ఆరు ఏడు గంటలకు నా పని అయిపోతుంది తర్వాత ఇంటికి వెళ్ళిపోవచ్చు. రూంకి వస్తే అమ్మ జ్ఞాపకాలు వెంటాడతాయని ఆఫీసులోనే ఉండి పోతున్నాను. ఒకోసారి ఆఫీసులో నా చాంబర్‌లోనే ఉండిపోయి రాత్రి పడుకుండిపోతున్నాను. ప్రైవేటు కంపెనీలకు నావంటివారే అవసరం. అందుకే వారు నా పనిని మెచ్చుకుంటున్నారు. ఇద్దరు చేయవలసిన పనిని ఒక్కణ్ణే చేస్తున్నానని ప్రశంసలు కూడా అందించారు."

"అది నీకు సంతృప్తి కలిగించలేదా?"

"వృత్తిపరంగా నాకు ఎంతో సంతృప్తి కలిగించింది. కానీ నా మనసులో మాత్రం ఏదో వెలితి ఉండిపోయింది. ఎందరు నన్ను మెచ్చుకుంటున్నా అమ్మ ఉంటే ఎంతో సంతోషించేది కదా అనిపిస్తుంది."

"మీ నాన్నగారితో మీ ఆలోచనలు పంచుకోవచ్చుకదా?"

"పంచుకోవచ్చు. కానీ నిరంతర పనుల ఒత్తిడిలో ఉండే నాన్నకు ఈ విషయాలు చెప్పడం నాకు ఇష్టం ఉండదు. ఈ వయసులో నాన్నకు ఎంతో కష్టం వచ్చింది. అమ్మ చనిపోవడంతో తనను చూసుకోవడానికి కూడా అక్కడ ఎవరూ లేరు. అమ్మలేని లోటు నాన్నకు ఎక్కువగా ఉంటుందని తెలుసు. అందుకే నా ఆలోచనలన్నీ చెప్పి నాన్నను మరింత బాధపెట్టడం నాకు ఇష్టం అనిపించడంలేదు.

సౌజన్య సమాధానం ఏమీ చెప్పలేదు. ఆ గదిలో మూలన ఉన్న బీరువా తలుపు తెరిచి అందులో ఉన్న ఆల్బంని తీసుకుని వచ్చి పాంచజన్యకు ఇచ్చింది. ఆతృతగా విప్పాడు.

చిన్నప్పటి ఫోటోలు అమ్మతో కలిసి ఉన్న ఫోటోలు చాలా ఉన్నాయి. సౌజన్య అమ్మగారితో కలిసి ఉన్న ఫోటోలు ఎక్కువగా ఉన్నాయి.

"మా అమ్మగారు గుర్తుకు వస్తుంటారు. ఆ సమయంలో ఈ ఆల్బం చూస్తుంటాను. జరిగిపోయిన రోజులు గుర్తుకు తెచ్చుకుంటుంటాను."

ఆమె మాటలకు పాంచజన్య వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు తర్వాత. "నాకు మా అమ్మ ఫోటోలు చూస్తుంటే ఏడుపు వచ్చేస్తుంది. ఆ ఫోటోల సందర్భాలు అన్నీ సినిమా రీళ్ళలా కళ్ళముందు తిరుగుతుంటాయి. అన్నాడు.

"ఇక్కడకు ఎందుకు వచ్చారు?"

"రాజేష్ నాతో మాట్లాడినప్పుడు ఎంతోమంది మంచి హృదయం కలిగిన అమ్మలు ఉంటారని అన్నాడు. మా అమ్మను మరిచిపోవడానికి కొత్త అమ్మలను చూడటానికి వచ్చాను. మా అమ్మ నాతో ఏదో చెప్పాలని, లేదా నన్ను ఏదో అడగాలని అనుకుంది. అమ్మ మనసులో ఏముంటుందో అమ్మలకే తెలుస్తుంది కదా? మీలాంటి అమ్మలను కలుసుకోవటం వల్ల తెలుస్తుందేమో అన్న ఆశకూడా నన్ను ఇక్కడకు రప్పించింది"

"మీ అమ్మగారు మీతో మాట్లాడాలనుకున్నారా?"

"అవును. అమ్మ చనిపోవడానికి ముందు నాతో ఏదో చెప్పాలని అనుకుంది. కానీ ఆ రోజు ఆమె నోటి వెంబడి మాటలు రాలేదు. నావైపు జాలిగా చూస్తూ చనిపోయింది. అప్పటినుంచీ నా మనసులో సందేహం ఉండిపోయింది. అమ్మ చివరలో నాకు ఏదో చెప్పాలనుకుంది. అది ఏమిటో తెలుసుకోవాలనిపించింది."

"పాంచజన్యా మీ అమ్మగారిని ఎక్కువగా ప్రేమించడం వల్ల మీ మనసులో సందేహం ఉండిపోయింది. తల్లి తన కొడుక్కి చెప్పే రహస్యాలు ఏముంటాయి. జాగ్రత్తగా ఉండమని చెబుతుంది.. అంతేకదా?"

"ఎవరితో మాట్లాడినా అందరూ అదే అని అంటున్నారు. కానీ నాకు అదికాదేమో అనిపిస్తోంది. కొంతమంది ఆత్మలతో మాట్లాడుతుంటారని ఎవరో అంటే అటువంటి వారిని కుడా కలుసుకున్నాను. కానీ ఫలితం కనిపించలేదు. కనీ సైన్సు చదివిన నాకు అది సాధ్యంకాదేమో అనిపించింది. తర్వాత ఆ ప్రయత్నాలను కూడా మానుకున్నాను" అన్నాడు.

"తల్లిని ప్రేమించినట్లుగా ఈ ప్రపంచాన్ని ప్రేమించండి. లోకమంతా ప్రేమమయమన్న విషయం గుర్తుంచుకోండి. వంద సంవత్సరాలు ఎవరూ జీవింజలేరు. ఈ లోకంలో మనిషి మహా అయితే డెబ్బయ్యో ఎనభయ్యో సంవత్సరాలు బతుకుతాడు. ఈ విధంగా జీవించే సమయంలో వీలైనంత మందికి మంచిని పంచండి. అందరిలోనూ మంచిని పెంచండి. అంతకన్నా మనిషి జీవితానికి పరమార్థం లేదు. అప్పుడు మన జీవితానికి సార్థకత ఉంటుంది.రు మనిషిగా పుట్టినప్పుడు మన తోటి వారికి సాయపడటంలో ఉన్న ఆనందం అంతా ఇంతాకాదు. అంతకన్నా నేను ఏమీ చెప్పలేను" సౌజన్య చెప్పింది.

పాంచజన్య లేచి నిల్చున్నాడు.

"నీలాంటి పిల్లలు ఉండాలని ప్రతి తల్లీ కోరుకోవాలి. తల్లిని ప్రేమించిన వాడు లోకాన్ని ప్రేమించగలడు. నేను మా అమ్మను ప్రేమించాను. కానీ నువ్వు చెప్పిన మాటలు విన్న తర్వాత నా ప్రేం అనీ అంత గాఢమైనది కాదేమో అనిపిస్తోంది. ఈ ఆశ్రమంలో ప్రతిపిల్లవాడు నీలాంటి ప్రేమమూర్తి కావాలని కోరుకోవడం తప్ప ఏమి చెయ్యగలను నేను" అంది సౌజన్య.

"ఈ ఆశ్రమానికి కానీ మీకు కానీ డబ్బులు సాయం చేయాలని అనుకుంటున్నాను కాదనకండి" పాంచజన్య అభ్యర్థించాడు.

"ఈ ఆశ్రమ నిబంధనల ప్రకారం విరాళాలు తీసుకోరు. దీనిని నిరంతరాయంగా నిర్వహించడానికి కావల్సిన ఆర్థిక ప్రతిపత్తులు ఉన్నాయి. ఇంక నాకా... అన్నీ వదులుకుని ఆశ్రమంలో ఉంటున్నాను. నా ఖర్చులు తిండి అన్నీ ఈ ఆశ్రమం వారే చూసుకుంటా పెద్దగా నాకు కోరికలు లేవు. ఇంక నాకు నీ ఆర్థిక సాయం ఎందుకు? వద్దు నీ దగ్గరున్న డబ్బులు మరో మంచి పనికి వినియోగించు" సౌజన్య ప్రేమగా చెప్పింది.

తర్వాత బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళి అందులోనుంచి చిన్న సంచి తీసింది. ఆ సంచిలో మూట కట్టి ఉన్న చిన్న వెండి నాణెం బైటికి తీసి పాంచజన్యకు ఇస్తూ "మా అమ్మ తన ప్రేమకు గుర్తుగా చాన్నాళ్ళ క్రితం ఇచ్చింది. దీనిని నా దగ్గర ఉంచుకున్నాను. కానీ అది నా దగ్గరకన్నా నీవద్ద ఉంచుకుంటేనే బాగుంటుందని అనుకుంటున్నాను. నీ వంటి కొడుకుని కన్నా మీ అమ్మ అదృష్టవంతురాలు.. నువ్వు నా కొడుకువి కాకపోయినా అమ్మ మీద నీకున్న ప్రేమ చూస్తుంటే అంతకన్నా ఎక్కువ అనిపిస్తున్నావు. కాదనకుండా తీసుకో. ఇది పెద్ద ఖరీదేమీ కాదు. కానీ ప్రేమతో ఇస్తున్నది. తల్లి ప్రేమకు గుర్తుగా ఉంటుంది. నీ అమ్మ ఇచ్చినదే అనుకో. తీసుకో" అంది.

ఆ నాణాన్ని అందుకున్నప్పుడు పాంచజన్య చేతులు వణికాయి.

"సౌజన్యమ్మా ఇక్కడికి వచ్చిన వరకు మీరెవరో నాకు తెలియదు. నేను ఎవరో మీకు తెలియదు. కానీ అమ్మ ప్రేమను మరోసారి గుర్తుకు తెచ్చారు. మా అమ్మ రమణి ఎలా ప్రవర్తిస్తుందో మీరుకూడా అలానే ప్రవర్తించారు. పిల్లలంటే ఎంతో ప్రేమను చూపించే మా అమ్మ పిల్లల కోస్మ ఎన్నో మంచి పనులు చేసింది. పేద పిల్లల్ని చదివించింది. పుస్తకాలు కొంది. ఫీజులు కట్టింది. మీరు మా అమ్మలా అనిపిస్తున్నారు. మా అమ్మ మళ్ళీ మీ రూపంలో కనిపించిందని అనుకుంటున్నాను" ఈ మాటలు మెల్లమెల్లగా చెబుతున్నప్పుడు పాంచజన్య కళ్ళనుంచి కన్నీటి బొట్లు చెంపలమీదకు జాలువారాయి. గొంతు జీరబోయింది.

సౌజన్య తన తెల్లని చీర కొంగుతో పాంచజన్య కన్నీళ్ళు తుడిచింది.

"అమ్మ దగ్గర ఏడవొచ్చా? తప్పుకదూ" అనునయించింది.

పాంచజన్య కిందకు వంగుని ఆమె కాళ్ళకు నమస్కారం చేసాడు.

తర్వాత బేగ్ తీసుకుని ముందుకు కదిలాడు. వెళుతున్నప్పుడు జేబులోంచి పర్సు తీసి అమ్మ ఫొటో ఉన్న పౌచ్‌లో సౌజన్య ఇచ్చిన వెండి నాణాన్ని అందులో పెట్టుకున్నాడు. పెట్టుకున్నప్పుడు చూసాడు బిడ్డను ఎత్తుకున్న తల్లి చిత్రం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

పాంచజన్య కళ్ళు మరోసారి చెమర్చాయి. పాంచజన్యలో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఉద్యోగం చేయడం నిరాశను కలిగిస్తోంది. ఉదయం టిఫిన్ చేయడం, ఆఫీసువారు పంపించే కేబ్‌లో ఆఫీసుకు వెళ్ళడం, అక్కడ రాత్రివరకూ రెస్టులేకుండా పనిచేయడం.. తర్వాత రాత్రి కేంటిన్‌లో భోజనం చేసి ఏ రాత్రికో రూముకు చేరుకోవడం నిత్యకృత్యంగా ఉంది. ఈ పనులు రొటీన్‌గా అనిపిస్తున్నాయి. ఏదో తెలియని అసంతృప్తి మనసులో పేరుకుని పోయింది.

అమ్మ గుర్తుకు వస్తున్నప్పుడల్లా ఏడుపు తన్నుకుని వస్తోంది. అయినప్పటికీ నిగ్రహించుకుంటున్నాడు.

నాన్నకు రోజూ ఫోను చేసి క్షేమసమాచారాలు అడుగుతున్నాడు. ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలని జాగ్రత్తలు చెబుతున్నాడు. మామయ్య రెండుసార్లు ఫోను చేసాడు. ఎక్కువగా మాట్లాడాలని అనిపించలేదు.

అమ్మ లేకపోవడం చాలా లోటుగా అనిపిస్తోంది. ఉద్యోగం వచ్చిన తర్వాత రోజూ అమ్మతో నాలుగుసార్లు మాట్లాడేవాడు.

ఫోనులో అమ్మ చెప్పే కబుర్లు జోకులు ఇంకా గుర్తుకు వస్తూనే ఉన్నాయి.

అమ్మ అనారోగ్యం పాలయ్యేంతవరకూ రోజూ కనీసం రెండుసార్లు అయినా మాట్లాడి సంతృప్తి పడేవాడు. ఏ విషయాన్నయినా అమ్మతో చెప్పనిదే నిద్రపట్టేదికాదు. మనసులో బాధపడినా సంతోషం కలిగినా ఆ విషయం చెప్పేవాడు.

ఎన్.ఐ.టి కురుక్షేత్రలో ఇంజనీరింగు చదివేటప్పుడు రాగింగు జరిగింది. సీనియర్లు చెప్పిన విషయం తాను చేయలేదు. ఆ పద్ధతి మంచిదికాదని వారికి సలహా కూడా ఇచ్చాడు. దాంతో అందులో సీనియర్ విద్యార్థి ఒకడు ఈడ్చి పెట్టి పాంచజన్య చెంప పగలగొట్టాడు. ఈ విషయం లెక్చరర్లకు పిర్యాదు చేయవచ్చో లేదో కూడా తెలీదు. ఆరోజు రాత్రి ఆ విషయం అమ్మతో ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

మర్నాడు సాయంత్రం క్లాసులో ఉండగా ప్రిన్సిపాల్ ఫోన్ చేసి తనను పిలిపించాడు. ఎన్.ఐ.టి వంటి ప్రతిష్ఠాత్మకమైన విద్యాసంస్థలో డిపార్టుమెంటు హెడ్‌లతో మాట్లాడటమే భయంగా ఉంటుంది. ఏకంగా ప్రిన్సిపాల్ నుంచి పిలుపు రావడంతో గాబరా పడిపోయి భయపడ్డాడు.

అతని గదిలోకి వెళ్ళి భయంగా నిల్చున్నాడు.

"మీ అమ్మగారి పేరు రమణిగారా?"

ప్రిన్సిపాల్ అమ్మ పేరు ఎందుకు ప్రస్తావించాడో అర్థంకాలేదు, భయంకూడా వేసింది. "అవునుసార్. ఎందుకు?" నెమ్మదిగా అడిగాడు.

"ఉదయం విశాఖనుండి ఫోను చేసారు"

"ఏమైంది సార్?" గాబరాగా అడిగాడు పాంచజన్య.

"మగవాళ్ళలోలేని ధైర్యం మీ అమ్మగారిలో ఉంది. ఎంతవరకూ చదువుకున్నారు ఆమె?" "బి.ఎస్.సి, బి.ఇడి చదివారు. టీచరుగా పనిచేస్తున్నారు."

"నిన్న నిన్ను సీనియరు ఎవరో కొట్టారట తనపై పిర్యాదు చేసారు. జరిగింది నిజమేనా? నువ్వు నాకు ఎందుకు చెప్పలేదు? ఎక్కడో విశాఖలో ఉన్న మీ అమ్మగారి నుంచి హర్యానాలో ఉన్న కురుక్షేత్రకు ఫోను వచ్చింది" అన్నారు.

నిన్న అమ్మతో ఫోనులో మాట్లాడిన విషయం గుర్తుకు వచ్చింది.

ఈలోపు నిన్న రాగింగు చేసిన నలుగురు సీనియర్ విద్యార్థులు వచ్చారు.

ప్రిన్సిపాల్ ఎదురుగా తలొంచుకుని నిల్చున్నారు.

"మీ తల్లిదండ్రులు మీరు ఎంతో ప్రయోజకులు అవుతారని ఎంతో దూరంనుండి ఇక్కడికి పంపారు. మీరు మీ జూనియర్సుని ఏడిపించి సంతోషిస్తున్నారు. మిమ్మల్ని కాలేజీ నుంచి డిబార్ చేస్తున్నాను" అన్నారు.

ముందురోజు ఎంతో పౌరుషాన్ని చూపించిన వారు బిక్కమొహం వేసారు.

నేనే వారిపై పిర్యాదు చేసానని వారు అనుకుంటున్నారు. వారిలో ఇద్దరు నావైపు కోపంగా చూసారు.

"పాంచజన్య అమ్మగారు ఫోను చేసారు. నిన్న జరిగిన విషయాన్ని పోలీసు కమీషనరుగారికి కూడా పిర్యాదు చేస్తామని అంటున్నారు. రాగింగుకు ఎటువంటి శిక్షలు ఉన్నాయో మీకు తెలుసుకదా నేనేమీ చేయలేను" అన్నారు.

వారికి మద్దత్తుగా క్లాస్ లీడరు వచ్చాడు. రాజీ ప్రయత్నాలు మొదలయ్యాయి.

పాంచజన్యకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. విశాఖ నుంచి హర్యానా వచ్చి చదువుతున్న తనకు ఆంధ్రాకు చెందిన నలుగురు విద్యార్థులు మాత్రం తన సెక్షనులో ఉన్నారు. వారితో కూడా తనకు మంచి రిలేషను లేదు. ఈ గొడవ తర్వాత తనకు ఏమైనా అవుతుందా అని భయం పట్టుకుంది.

ప్రిన్సిపాల్ వైపు తిరిగి "సార్ నేను వీరిమీద పిర్యాదు చేయలేదు. కాలేజీలో జరిగిన ప్రతివిషయం మా అమ్మకు చెప్పడం నాకు అలవాటు. నిన్న నన్ను కొట్టిన విషయం అలా చెప్పాను అంతే" అన్నాడు భయం భయంగా.

"వాడు పుట్టినప్పటినుంచి తల్లిదండ్రులుగా వాడి శరీరం మీద మేమే ఎప్పుడు ఒక దెబ్బకూడా వేయలేదు. ఎవడో సంబంధం లేని కుర్రాడు మా అబ్బాయిని కొట్టడమేమిటని నిలదీస్తున్నారు. దీనికి సమాధానం చెప్పండి. ఏం చెయ్యమంటారు?" అడిగాడు ప్రిన్సిపాల్.

సీనియర్ విద్యార్థులు క్షమించమని పదే పదే కోరారు.

"సార్ అన్నయ్యలను క్షమించండి సార్" పాంచజన్య అభ్యర్థించాడు.

"ఈరోజు ఏదో సంగతి చెప్పకపోతే ఫాక్స్‌లో పిర్యాదు పంపిస్తామని అన్నారు. మిమ్మల్ని ఆవిడే క్షమించాలి" ప్రిన్సిపాల్ తిరిగి సమాధానం చెప్పారు.

సీనియర్ విద్యార్థులు పాంచజన్య పక్కకు చేరారు. రాగింగు చేస్తున్నప్పుడు ఉన్న ధైర్యం వారిలో మచ్చుకు కూడా కనిపించడం లేదు. కళ్ళల్లో భయం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. కలేజీనుంచి ఇంటికి పంపించివేస్తే తల్లిదండ్రులకు ఏమి సమాధానం చెప్పాలో వారికి అంతు చిక్కడం లేదు.

"మీ అమ్మగారితో విత్‌డ్రా చేసుకోమని చెప్పవా?" ఒక విద్యార్థి.

అక్కడి పరిస్థితి చూసిన తర్వాత ప్రిన్సిపాల్ తానే చొరవతీసుకోవాలని అనుకుని రమణి సెల్‌ఫోనుకు ఫోన్ చేశాడు. అటునించి "నమస్తే సార్" అమ్మ అంటోంది.

ఫోనులో స్పీకర్ ఆన్ చేసారు.

"మేడం. మీరు చెప్పిన గొడవకు కారణమైన సీనియర్ విద్యార్థులు వచ్చారు. తప్పయిపోయింది క్షమించమని అంటున్నారు"

రమణి మొదట ఏమీ మాట్లాడలేదు. తర్వాత "ఈ ఫోను మా అబ్బాయిని కొట్టిన విద్యార్థికి ఇవ్వండి" అంది.

ఆ విద్యార్థి భయం భయంగా ఫోను అందుకున్నాడు.

"నువ్వు చెప్పిన పని చేయలేదని నీ మాట వినలేదని కొట్టేస్తావా? చిన్నవాడని నిన్ను ఏమీ చేయలేడని సీనియర్సుకు జూనియర్సు అణిగి మణిగి ఉంటారని దౌర్జన్యం చేస్తారా? కొట్టడానికి మీకు చేతులు ఎలా వచ్చాయి? తప్పు చేసినవారిని కొట్టినా అర్థముంది. వాడు

ఫోనులో చెప్పిన మాటలన్నీ రికార్డు చేశాను. వాటి ఆధారంగా మీమీద చర్యలు తీసుకోవాలని అనుకుంటున్నాను" తుటాల్లా మాట్లు పేల్చింది.

ఆ కుర్రవాడు బిక్కచచ్చిపోయాడు. అమ్మ మాటలకు సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా "తప్పు జరిగిపోయింది. మరోసారి అలా చేయను" అన్నాడు నెమ్మదిగా జాలిగా.

"మ అబ్బాయిని కొట్టిన దెబ్బను వెనక్కి ఎవరు ఇస్తారు. వాడు పడిన మానసిక వేదన ఎవరు తీరుస్తారు?"

"సారీ మేడం."

"తప్పు చేయనివాడిని దండించడం గొప్పకాదు. తప్పుచేసిన వాడిని కూడా క్షమించడం నేర్చుకోండి. మరెప్పుడూ ఇటువంటి పనులు చేయకండి. ఎంతో దూరంలో ఉన్న మీ అమ్మానాన్నలు మీరు బాగా చదువుకుని ఉన్నత స్థానాల్లోకి వస్తారని ఆశ పడుతుంటారు కానీ మీరు వారి ఆశలను వమ్ము చేస్తుంటారు. బాగా చదువుకోండి" అంది.

తర్వాత ఫోను అందుకున్న ప్రిన్సిపాల్‌తో "సార్ ఇబ్బంది కలిగిస్తే మన్నించండి ఆ పిల్లల్ని వదిలేయండి. వారిలో మార్పురావాలని నా ప్రయత్నం" అంది.

తర్వాత సీనియర్ విద్యార్థుల వద్ద మొదటి తప్పుగా క్షమించమని క్షమాపణ కాయితాన్ని రాయించుకున్నారు. "ఇక్కడితో ఈ విషయం మరిచిపొండి. మిగిలిన వారికి చెప్పి ఈ విషయాన్ని పెద్దది చేస్తే మీరు ఈ ఇనిస్టిట్యూట్‌లోనే ఉండరు వెళ్ళండి" అని పంపించారు.

పాంచజన్యను కొట్టిన సీనియర్ విద్యార్థి తర్వాత నుంచి అతనికి మంచి స్నేహితుడయిపోయాడు. సెలవల్లో బీహార్‌లో తన గ్రామానికి రమ్మని ఆహ్వానించాడు.

అమ్మ మాటలకు అంత ప్రభావం ఎలా ఉంటుందో అర్థం కాలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments